

saa oppe paa, at dette Selskab har tabt saa godt som hele sin Aktiekapital ved disse Transaktioner, om hvilke Bestyrelsen i Forfjor Efteraar, i 1922, har oplyst, at de var foretaget af Direktøren uden dens Vidende. Ogsaa i Industriens Verden flourer denne Overkapitalisering. I Bankkommissionens Beretning finder man Opførelsen over den Ballinske Koncerns Overkapitalisering Led for Led. Man finder ogsaa der Svovlsyreselskabet, men den ringe Tid, der har været levnet til Gennemgang af disse Oplysninger, gør, som sagt, at jeg ikke her kan give nogen Fremstilling af disse Forhold. Det er maaske for øvrigt ogsaa undværligt, fordi den Overkapitalisering, som vi fra socialdemokratisk Side gennem mange Aar var alene om at paavise og at kræve ændret, nu er saa aabenbar, at der ikke behøves mange Paa-visninger, for at den kan blive bekendt af alle.

Det er klart, at Overkapitaliseringen bruges af Storkapitalen baade til en Opsugning af den lille Kapital og til at øve Tryk mod Arbejderklassen. Jeg behøver ikke nærmere at paavise, hvorledes en saadan Opsugning af den lille Kapital finder Sted. Det er jo umiddelbart indlysende, at naar den tegnede Kapital bruges til Opkøb af værdiløse Ting, saa gaar den tabt, og den, der studerer vore Aktieselskabers Historie og ser deres vekslende Kurser og Udbytter, vil ofte standse ved, at blomstrende Selskaber pludselig intet Udbytte giver og pludselig ser deres Kurser falde. Og ser man nærmere til, vil man meget ofte finde, at Forklaringen netop ligger i en af den Slags Udvidelser, jeg lige har talt om, hvor Selskabet har faaet praktet Ledernes og Vennekredsens udslidte Produktionsmidler paa til ublu Priser, saa at der maa gaa en Aarrække, inden det kan oparbejdes igen. I tidligere Tider gik saadanne Transaktioner kun ud over Aktionærerne og Kreditorerne, men ved de gigantiske Former, Forholdene nu har antaget, rammer de endnu videre, idet de rammer baade Statens og Kommunernes Finanser. Den Solstraalefortælling, de Herrer Bankdirektører har fortalt os om, hvorledes Aktievæsenet netop er lavet for Enken og Pensionisten og Landboeren, idet man giver dem Adgang til Stor-

bedrifternes Udbytte, den ser jo desværre i den raa Virkelighed ofte anderledes ud, idet den viser Aktievæsenet som en sindrigt indrettet Sugepumpe, der med Lethed kan anbringes i andre Menneskers Lommer.

Jeg har allerede berørt, at denne Overkapitalisering ogsaa vender Brodden imod Arbejderne. Naar Arbejderne stiller enten Lønkrav, Krav om Nedsættelse af Arbejdstiden, Krav om Sikkerhedsforanstaltninger, Krav om Ferie eller andre Ting, vil Lederne selvfølgelig altid svare, at de kan ikke gaa videre end til den Grænse, som sættes af Hensynet til, at Forretningen dog maa give et rimeligt Overskud, et saa rimeligt Overskud, at Kreditten kan opretholdes. Arbejderklassen har altid vist sig som Erhvervenes virkelige Støtte. Deres Ledere har ofte i vanskelige Tider erklæret, at Arbejderne var villige til at bringe Ofre for Driftens Fortsættelse. Jeg skal som et enkelt Eksempel herpaa nævne, at Formanden for „Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund“, Hr. I. A. Hansen, paa Generalforsamlingen i Burmeister & Wain for to Aar siden udtalte Arbejdernes Villighed til Ofre under Overenskomstforhandlingerne. Men naar Arbejderne viser denne Holdning, maa det ogsaa være Forudsætningen for en loyal Forhandling, at Arbejderne ikke narres, at man ikke viser dem en Kapital og et Udbytte, som ikke staar i Forhold til hinanden. Naar Søfolk paa et Skib skal frembringe Udbytte, ikke blot til den Kapital, der er anbragt i det paagældende Skib, men ogsaa til den, der var anbragt i et Skib, som for længst er ophugget, og naar Arbejderne i en Fabrik skal samle Udbytte sammen, ikke blot til den Kapital, der er anbragt i Fabrikken, hvori de arbejder, men ogsaa til den, der var anbragt i et Fabriksanlæg, som for længst er blevet gammelt Jern, saa er Grundlaget falsk, og det falske Grundlag er kun blevet tilvejebragt gennem Aktievæsenet. Ingen Privatmand vilde indlade sig paa at købe værdiløse Produktionsmidler. Der vil ikke være nogen Mand eller noget Pengeinstitut — naar jeg naturligvis undtager illegitim Optræden —, som vil sætte Penge i udslidte Produktionsmidler. En saadan Fremgangsmaade kan først gennemføres, naar man er naaet til det Trin, at Kapitalen gør sig til Herre